

«Прип'ятські мавки»: інтерв'ю з художницею, що пише картини про зону відчуження

Вологі після дощу зарості акацій та шипшини, тріскіт скла під ногами та зграя бродячих собак – у таких умовах проходила зйомка картин художниці – працівниці ЧАЕС Світлани Шкурко у закинутих прип'ятських пейзажах. Декілька років назад Світлана помітила в собі талант художника і зовсім недавно написала серію картин, присвячену місцю, поряд з яким працює та яке відчуває, – місту Прип'яті.

НОВЕ ЖИТТЯ ВІДКРИВАЄ НОВІ СТОРОНИ

– Історія моєї творчості незвичайна, оскільки я ніколи не ходила до художньої школи, не маю академічної освіти, не відвідувала жодних курсів

чи майстер-класів – так починає свою історію Світлана.

– Чотири роки тому в мене народився син, і декілька місяців по тому я купила полотно зі страшенним бажанням написати його портрет. У

мене був один пензлик і найдешевший набір олійних фарб. Портрет я написала на одному подиху, ніби у мене прорвало міцну греблю і натхнення захлеснуло нестримним потоком.

З того моменту більше не можу жити без цієї частини свого світу. З кожною новою картиною я розвивалася і росла. Кожна була чимось новим, свого роду викликом для самої себе. Так прийшла до того, що мені подобається пробувати щось різне як у жанрах, так і в техніках. Хоча, мабуть, працювати над деталями — це моє улюблене.

ЦЕНТР КОМПОЗИЦІЇ – ПРИП'ЯТЬ

Більшість картин, з якими фотографувалася Світлана у Прип'яті, були натхненні саме цим містом. У сюжетах показані діти з іграшками в протигазах, зруйнована атомна станція, понурий знак на в'їзді до міста та знамените колесо огляду.

– Ідея написати серію картин, присвячених Прип'яті, з'явилася раптово. Я прокинулася з чіткою картинкою в голові (мова йде про картину з мавками. – Авт.). Коли поділилася цією ідеєю зі знайомим, то побачила в його очах вогник та відгук, що означало одне — зачепило. Так я зрозуміла – настав час. Час реалізувати, говорити, чіпляти.

Пів року пішло на створення семи картин. Спочатку вони готувалися до річної аварії на ЧАЕС, але карантин зруйнував плани.

Зробити картини чорно-білими було першочерговим задумом. Мені здавалося досить символічним, що в картинах немає кольору так само,

як у місті немає життя, однак при цьому у них є своя краса та енергетика.

МІСТО ТА ЙОГО ІСТОРІЇ СТАЛИ НАТХНЕННЯМ

– Думаю, на ці картини мене надихнуло все. Від місця роботи, розташованого у Прип'яті, до людей, які були у щирому захваті від ідеї, людей, які мене підштовхнули до цього і підтримали, людей, які показували мені це місто, які розповідали, де вони жили ще малими дітьми чи вродили свою дружину на побачення... усе це резонує глибоко в душі.

Фотозйомку захотілося зробити після чергової екскурсії містом. Коли на черговій локації по тілу побігли мурашки, захотілося саме цією сильною емоцією поділитися зі світом. Це місто заслуговує бачити, що воно надихає.

ЧИ БУДУТЬ ЩЕ КАРТИНИ

На запитання, чи планує художниця продовжувати писати картини про зону відчуження, вона відповіла схвально, оскільки, вважає, ще далеко не все сказано і показано. Саме тому, крім комерційної роботи художниці, вона буде ще писати картини, якими можна говорити з людьми та розповідати їм про проблеми світу, часу та покоління.

Матеріал для публікації надано ДСП «Чорнобильська АЕС»